

Mattheus 27:50-54

Gemeente,

Goede Vrijdag is het vandaag. De dag dat Jezus is gestorven. Dat lijkt vreemd. Dat je de dag dat iemand sterft goed noemt. Want dat lijkt alleen maar verdrietig. Als iemand die je liefhebt sterft. Dat noem je toch geen goede dag. Dan is de strijd tegen de ziekte verloren.

Maar we krijgen in onze tekst een aanwijzing dat dat toen Jezus stierf anders was. Want we lezen dat Jezus weer geroepen heeft met een grote stem. Wat? Misschien wel dat kruiswoord: "Het is volbracht!" Maar in elk geval: Jezus riep heel hard. En dat harde roepen geeft aan: Jezus sterft als Overwinnaar.

Zo gaat dat. Als je hardloopt met een heleboel anderen. En die als eerste over de streep komt, die komt juichend over de streep. De anderen heel anders. Teleurgesteld en verdrietig. Maar de winnaar roept. Jezus is aan het einde van Zijn loopbaan. Hij heeft de loopbaan gelopen. Het pad van het doen van Gods geboden. Dragend de last van onze zonden en van Gods toorn. Tot het einde toe. Maar de satan heeft Hem verzocht. Was Zijn tegenstander. Satan heeft geprobeerd Hem te laten zondigen, Hem terug te laten gaan, Hem uit te dagen, Hem tot vergelding te brengen. Maar Jezus heeft de satan niet toegegeven, niet één keer. Jezus volbrengt de gehoorzaamheid. Jezus draagt de schuld weg. Hij is gehoorzaam tot de dood, ja de dood aan het kruis. Hij is Overwinnaar. Hij sterft als Overwinnaar. Daarom roept Hij met grote stem. Omdat Hij als Overwinnaar de dood ingaat.

Daarom is de sterfdag van Jezus goede Vrijdag. Omdat Hij in Zijn sterven de strijd niet heeft verloren, maar juist gewonnen. Dat laat ons direct zien dat niemand sterft zoals Hij. Niemand van ons kan zeggen op weg naar zijn levenseinde: ik heb altijd van satan gewonnen, ik heb altijd de wet gehouden, ik heb altijd Gods wil volbracht. Ik heb van satan gewonnen. Nee, niemand. Daarom geldt van nature voor iedereen: sterven is ingehaald worden door de dood. Als oordeel van God. Als voordeur van de eeuwige dood.

Maar nu horen we hier: Jezus sterft als Overwinnaar. Zijn sterven is een sleutel. Dat onthouden we vanmorgen: Jezus' sterven is een sleutel. En een sleutel, ja die heb je soms echt nodig. Als je op school iets moet halen uit de kast. De kast met hele mooie, dure spullen. En je loopt naar de kast toe en: je kunt er niet in: de deur zit op slot. Dan loop je even naar directeur en daar vraag je om de sleutel. En dan zegt de directeur: "ik loop wel even mee met de sleutel, dan doe ik de kastdeur wel open voor je". Zo is Jezus' sterven een sleutel. Een sleutel waarmee Hij maar liefst drie deuren opendoet.

De eerste deur lezen we over in vers 51. We lezen dat toen Jezus stierf het voorhangsel in de tempel scheurde van boven tot beneden. Dus in

Jeruzalem was de tempel. En in die tempel was het heilige en het heilige der heiligen. In dat heilige der heiligen stond de ark. Daar woonde God. Maar voor die ark hing een hele dikke doek, heel dik gordijn: het voorhangsel. Zo hoog als de tempel hoog was, zo breed als de tempel breed was. Je kon er echt niet doorheen. Dat gaf aan: daar woont God en hier zijn de mensen. En als mens kun je niet bij God komen. God is heilig, en mensen zijn zondaar. De deur zit dicht. Een mens kan niet bij God komen. Als hij zijn handen vouwt en zijn ogen sluit niet. Als hij naar de kerk gaat niet. Als hij aan de avondmaaltafel zit niet. Een mens kan niet bij God komen.

Goed om ons dat ook af te vragen: als je gebeden heb. Heb je God ontmoet? Als je naar de kerk geweest ben: heb ik God ontmoet? Als je aan de avondmaaltafel bent geweest: heb ik God ontmoet? Of: was de deur dicht en....misschien merkte ik het niet eens. Ik had mijn ogen gevouwen en mijn handen gesloten, ik was naar de kerk en aan de avondmaaltafel geweest, maar: ik heb God niet ontmoet. Zonder God gebleven. De deur zat dicht.

En als ik dan straks tot God nader. In mijn sterven. En de deur is dicht. Dat betekent dat ik niet bij God kan komen. Dat ik buiten moet blijven, buiten de bruiloftszaal, buiten de hemel. De deur is gesloten en er wordt niet opengedaan. In leven en in sterven niet bij God kunnen komen.

Maar, maar nu hebben we gezien dat het sterven van Jezus, Zijn sterven als Overwinnaar de sleutel is. Jezus' dood is de sleutel waarmee Hij de deur opendoet. De deur naar God opent. En als ik bid, dan nader ik tot Hem. Als verzoend Vader ontvangt Hij mij. Ontmoet Hij mij. Omhelst Hij mij. En als ik naar de kerk ga, dan ontvangt Hij mij als verzoend Vader. Ik nader tot Hem en Hij spreekt van Zijn liefde en genade. Hij laat horen de kloep van Zijn hart. Als ik ten avondmaal ga, dan ontvangt Hij mij als verzoend Vader. Hij toont mij dat Hij Zijn Zoon voor mij gaf en dat Hij mij liefhad met eeuwige liefde.

Als ik ga bidden, smeed dan deze Jezus: Heere Jezus, wilt U met mij meegaan naar God? Wilt U met Uw sleutel de deur opendoen? Uw sleutel gebruiken om mij tot God te laten gaan. En als ik naar de kerk ga en naar het avondmaal ga, wilt U dan met Uw sleutel de deur opendoen zodat ik God ontmoeten mag en zal? Wat is dan bidden, kerkgaan en avondmaal gaan heerlijk. Wat is dan dat een ingaan tot God. Een God ontmoeten. Zoals een kind zijn vader ontmoet na een lange reis. En Vader omhelst en kust. Al was het een verloren kind, een verloren zoon of dochter. Vader omhelst en kust in het gebed, in Zijn dienst en aan Zijn tafel.

En als ik dan sterf en die dichte deur zie of voel naar God toe, vraag dan opnieuw: Heere Jezus, wilt U met Uw sleutel de deur voor mij opendoen. Ik kan tot de Vader niet gaan, of het zou zijn als tot een Rechter, Die mij veroordeelt en verdoemt. Maar Heere Jezus, wilt U met Uw sleutel met mij meegaan? En de deur opendoen zodat ik tot God kan gaan en ontvangen word en welkom ben. Gaat in, gij gezegende, in het Koninkrijk dat U bereid is. Om

Jezus wil is dan mijn sterfdag ook een goede dag. Al hebben mijn geliefden dan verdriet, mijn man of vrouw, mijn ouders, of mijn kinderen, toch een goede dag. Ik heb de strijd tegen de ziekte verloren, maar Jezus is Overwinnaar. En Hij opent met de sleutel het Vader huis en mijn sterfdag wordt de beste dag, de mooiste dag voor mij: goede dag.

Daar hangt Jezus aan het kruis. Gestorven als Overwinnaar. Daar zit Hij in de hemel ter rechterhand van Zijn Vader. En Hij nodigt: kom, o kom. Kom tot Mij. Ik heb de sleutel om de deur tot God te openen. Zondaar, kom, kom. Meen toch niet zonder Mij en buiten Mij ook te kunnen leven, ook te kunnen sterven: kom tot Mij.

De tweede deur daar lezen we over in vers 52 en 53. Als er op het moment dat Jezus sterft een aardbeving komt, dan gebeurt er iets heel bijzonders. Op de begraafplaats buiten Jeruzalem gaan graven open. Je zou het je voor moeten stellen van de begraafplaats hier buiten Waarder. En vele lichamen van heiligen worden opgewekt. De lichamen van meerdere gestorven gelovigen. Van David, Hizkia, Josia? Of van Lazarus, van de man van Maria, Jozef, van Simeon en Anna. Ze staan weer op uit het graf. En, vers 53, ze blijven enkele dagen in of rond het graf. Totdat het Pasen wordt. En dan, als Jezus opgestaan is, dan wandelen deze opgewekte doden naar Jeruzalem, de heilige stad en komen daar binnen. En ze laten zich zien aan velen, ze zoeken vele discipelen op en ontmoeten hen. En daarna...? We weten het niet: zijn ze weer naar de graven gegaan en gestorven, of zijn ze opgenomen in heerlijkheid? We weten het niet. Maar in elk geval: ze zijn opgestaan en uit de graven gekomen.

Hoe is het mogelijk? Misschien zit je al sinds jaar en dag in de kerk en verbaas je je dat dit ook in de Bijbel staat. Hoe is het mogelijk? Want ons sterven is toch de deur die dichtgaat. Met ons sterven gaat de deur naar het leven dicht voor ons lichaam. Ons lichaam blaast de laatste adem uit en gaat de deur van de dood in, die achter ons dichtslaat. En het graf is als een hal. En van nature is het wachten op de dag dat de achterdeur opengaat en mijn lichaam de eeuwige dood in wordt geleid. Daar ligt ons lichaam in graf: achter d deur van de dood die dichtging.

Maar, maar Jezus' sterven is de sleutel. De sleutel waarmee Hij de deur van het graf weer opendoet. En als Hij de deur van mijn graf weer opendoet, dan halt Hij mijn lichaam daar uit. En dat zal Hij doen straks op de jongste dag. Wat er hier gebeurt bij Zijn sterven is een voorspel van wat er gebeuren zal als Hij terugkomt. Dan opent Hij met de sleutel van Zijn dood de graven en dan.....dan komen niet vele lichamen der heiligen, maar alle lichamen der heiligen uit het graf. Zij worden allen opgewekt. En dan, dan komen zij niet in de heilige stad op aarde, Jeruzalem, maar in de Heilige Stad, het nieuw Jeruzalem. En dan verschijnen zij niet aan velen, maar aan allen. Aan al de engelen en al de zaligen. Dan verschijnen zij niet even, maar dan blijven zij voor eeuwig leven. Gaan nooit meer terug het graf in. Niet voor eeuwig, maar

in eeuwig leven. Wat een vooruitzicht! De wederopstanding des vleses. Dat God ok dit mijn lichaam aan het verheerlijkt lichaam gelijk maken en tot Zich nemen zal in eeuwigheid.

En iets van die vreugde, van dat leven, sijpelt al neer, stroomt al neer hier en nu. Ik hoor iemand belijden: aangezien ik nu het beginsel van de eeuwige vreugde in mijn hart gevoel. Kent u iets van dat leven? Leven in iets van hemelse vreugde op weg naar de eeuwig hemelse vreugde?

Als ik sterf, als ik het graf tegemoet ga. Dan ga ik naar die deur die achter mij dichtslaat. Het leven ligt achter mij. Het graf bewaart mijn lichaam tot de dag dat de achterdeur opengaat en mijn lichaam wordt meegegeven aan de vorst der duisternis. Als ik op weg naar het sterven, en dat ben ik, vraag dan: Heere Jezus, wilt U met mij meegaan? Wilt U met Uw sleutel met mij gaan? Wilt U met Uw sleutel die deur weer opendoen als U komt? Zodat ik op mag staan, in Jeruzalem zal gaan, en eeuwig leven met al Uw heiligen? Heere Jezus, gaat U met mij mee?

Daar hangt Jezus aan het kruis. En nu is Hij gezeten aan Gods rechterhand. Hij heeft de sleutel van het graf in Zijn hand. En Hij nodigt: o kom, zondaren kom, kom tot Mij. Ik heb de sleutel van het graf. Kom toch zondaar en leef, leef eeuwig.

Wat prachtig! Door Jezus sterven is er toegang tot de Vader in leven en in sterven. Is er wederopstanding van het lichaam, in het nieuw Jeruzalem, voor eeuwig. Wat een rijkdom, wat een heerlijkheid. Jazeker! Maar: er is nog een deur, de 3^e deur. De deur van ons hart. Niemand wil deze rijkdom. Toegang tot de Vader: och, ik heb liever toegang tot een goed opgebouwde bankrekening, tot een belangrijk bedrijf, tot een goede dokter. Toegang tot wat ons een voorspoedig leven geeft spreekt ons veel meer aan. Daar zoeken we veel meer naar. En toegang tot de wederopstanding der doden, het leven in het nieuw Jeruzalem. Och, dat is later, dat is zo ver weg. Ik heb liever toegang tot waar ik nu wat aan heb, nu wat mee kan, in mijn leven dat ik nu leef. Niemand wil de rijkdom van God. Ons hart heeft een dichte deur. We willen niet. En al zouden we willen, ja dan kon het niet. Want we zitten ahw in de gevangenis. En als een gevangene naar buiten wil lopen, weg wil lopen, ja dat kan natuurlijk niet. Hij kan niet zeggen: nou tot ziens, ik heb het hier wel gezien, ik wil liever naar buiten in de vrijheid. Ja, zo gaat dat niet. Als hij zijn straf niet uitgezeten heeft, mag hij niet zomaar weglopen omdat hij dat wil. Al zouden we willen, al zouden we toegang tot God en het eeuwige leven willen, het kan niet, het mag niet, zolang onze straf niet voldaan is, mogen we niet weglopen. De dichte deur van de schuld zit ervoor. Ik mag niet en ik wil niet verlost worden. Als je daar achter komt, dan slaat de schrik je om het hart. Dat het zo erg is. Zo onmogelijk. Zo onwillig. Zo onbestaanbaar dat ik zalig word. En weet u wat helemaal erg is? Als je hier nog nooit last van hebt gekregen. Zo geestelijk dood. Zo achter een dichter deur.

Maar: Jezus sterven is de sleutel van de deur van ons hart. Die dubbele dichte deur: dat ik niet mag vanwege mijn onbetaalde schuld en dat ik niet wil vanwege mijn dwaasheid en geestelijke dood. Maar Jezus' sterven is de sleutel van mijn hart. Hij verzoent de schuld en Hij opent mijn hart. Hij zorgt dat ik naar Hem ga zoeken, naar Hem ga vluchten. Kijk maar wat er gebeurt in vers 54. Daar gaat het over de hoofdman over honderd en over de soldaten die Jezus bewaakt hadden. Dat zijn dus de man die de leiding had over de kruisiging op die dag. Die Jezus had overgeleverd gekregen van Pilatus met de opdracht: kruisigen. En die daar de leiding aan gegeven had. De bevelen had gegeven. Ja, er gingen wel geruchten dat deze Man bijzonder was. Wonderen had gedaan, altijd goed geweest was, op een hele vreemde manier uiteindelijk ter dood veroordeeld was maar eigenlijk leek het nergens naar. Maar kon hem het schelen: hij wordt ervoor betaald, dus terecht of niet, goede geruchten van gehoord of niet: hij doet zijn werk en strijkt zijn geld op: kruisigen die man, verder niet navragen. En die soldaten, dat waren degenen die Hem aan het kruis hadden genageld. En die toen onder het kruis, terwijl Hij nog leefde, gedobbeld hadden om Zijn kleren. Kon hun die Gekruisigde schelen, als zij hun deel maar kregen van de buit was het allang best.

Maar Jezus' sterven is ook voor deze harten de sleutel. Met de sleutel van Zijn sterven opent Jezus deze harten. De grendel van de schuld neemt Hij weg. De deur van hun hart opent Hij en Hij komt er binnen. Hij doet Zijn Geest binnenkomen en deze hoofdman en deze soldaten zeggen: waarlijk, deze was Gods Zoon. Gods Zoon. Ze nemen over wat gezegd was als spot in vers 43. Laat God Hem nu verlossen, want Jezus heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon. Nou, spotten ze, als Hij de Zoon van God is, dan zal Zijn Vader nu toch wel wat doen, toch wel te hulp komen. Want een Vader redt Zijn Zoon toch? Nou, wat merken we ervan?

Waarlijk: deze is Gods Zoon. God de Vader heeft al Zijn welbehagen in Hem. Al wat Hij zei, was Goddelijk waar, ondertekend door Zijn Vader. Al wat Hij aanbiedt dat is Goddelijk waar, ondertekend door Zijn Vader. En je hart breekt. Dan is het Goddelijk waar dat ik verloren ben, niet voor God kan bestaan. Dat al mijn gerechtigheid wegwerpelijk is. Dat al mijn zonden mij eeuwig schuldig stellen. Maar dan is het ook Goddelijk waar dat in Jezus de Vader mij genade aanbiedt. Dat Gods stem klinkt door Jezus' woorden heen om in Hem te geloven. Dat als Jezus mij nodigt het God Zelf is Die mij welkom heet. En ik kom, en ik roep, en ik schreeuw; O Jezus, wees mij genadig. En ik geloof dat Hij dat zal doen. Toen vluchtte ik tot Jezus, Hij heeft mij gered, Hij heeft mij verlost van het vonnis der wet, mijn heil en mijn leven, mijn vrede werd Hij, ik boog me en geloofde en mijn God sprak mij vrij.

Daar heeft Jezus nou de sleutel van. Om ook jouw hart daartoe te brengen. Al is je hart zo hard als dat van die hoofdman over honderd, al is het zo onverschillig als van die soldaten die dobbelden onder aan het kruis. Jezus sterven is de sleutel voor ieder hart. O, als ik merk dat ik er zo aan voorbij leef,

aan die toegang tot God, aan de wederopstanding van het lichaam, dat het mij niet trekt en niet bezig houdt, en ook als ik dat niet merk, roep dan tot Jezus. Heere Jezus, komt u tot Mij. Met de sleutel van Uw volbrachte werk. En schuift U de grendel weg van mijn schuld, en opent U de dichte deur van mijn hart en laat Uw Geest binnenkomen om mij te doen geloven. Om mij in te winnen voor Jezus, voor Uw Zoon, in Wie U al Uw welbehagen hebt.

En je kunt je verwondering niet op. Dat je gelooft, dat je ging tot Jezus, dat je tot geloof kwam. Want nee, dat was niet uit mij. Nooit zou het door mij gekund en gewild zijn. Ik sliep achter slot en grendel, achter de dichte deur. Maar Jezus kwam en had ontferming met mij. Hij opende mijn hart, hij deed de deur open en zond Zijn Geest. Waarom was het op mij gemunt?

Jezus hangt aan het kruis. En Hij zit aan Gods rechterhand in de hemel. En vanmorgen verkondigt Hij het: Ik heb de sleutel, de sleutel van je hart. De sleutel die past op elk zondaarshart. En Hij het: o zondaar kom tot Mij. Kom toch, kom tot Mij.

Op goede Vrijdag zagen we dat het sterven van Jezus de sleutel is op drie deuren. Van de dichte deur naar God toe. Tussen ons en God. Van de dichte deur van het graf. Die achter me dichtslaat als ik sterf. Van de dichte deur van mijn hart. Vergrendeld en onwillig. Maar vandaag is het goede Vrijdag. Jezus' sterven als Overwinnaar is de sleutel. Hij opent de weg tot God, Hij opent het graf, Hij opent het hart. Zou je niet bidden: o Heere Jezus, gebruik de sleutel van uw sterven, ook voor mij, ook voor mij.

Amen